

i Folkethinget. Nu foreligger der et nyt Regnskab. Jeg skal ikke nægte, at jeg i Almindelighed maa finde det naturligt, at dette senere Regnskab ikke bliver behandlet forinden det tidligere Regnskab. Det Modsatte er vel ikke aldeles ugjortligt, men ganske vist har det sine Vanskeligheder. Men, hvad der ikke lidet forøger dem, er den hele Stilling, som Sagen har faaet. Vel foreligger der ikke nogen Udtalelse fra Folkethinget om de Motiver, der have været de ledende til, at hiin Beslutning er tagen, men der foreligger en Enkelt's Udtalelse, og jeg troer ikke, jeg feiler ved at forudsætte, at det ialtsald er i Genhold til den, at Sagen er bleven saaledes ordnet denne Gang, og uagtet jeg ganske vist skulde være den Sidste til at falde paa at underkaste de Foredrag, der ere holdte i det andet Thing, nogen Kritik, troer jeg dog uundgaaelig, at maatte tage Hensyn til dem, naar der er Spørgsmaal om Forhold, hvori begge Thing skulle samarbeide. Uagtet jeg ikke drister mig til ligefrem at paastaae, at jeg ganske har forstaaet denne Udtalelse, saa kan jeg dog ikke skjønne rettere, end at Meningen vistnok maa være den, at man i Folkethinget har følt sig trykket ved hidtil at have faaet disse Sager, efterat de vare behandlede i Landsthinget, fordi derved praktisk var givet en Anvisning til i det Væsentlige at slutte sig dertil, og at man derfor ønskede dem engang først behandlede i Folkethinget, for at de der kunde underkastes en særlig Forhandling, og man har tilføjet, at naar Sagen saaledes engang først var behandlet i Folkethinget, var det mindre vigtigt, hvor den for Fremtiden blev behandlet først. Jeg troer nu rigtignok, at denne Sag uden Fare først kunde behandles i Landsthinget. Ingenlunde vil jeg for mit Bedkommende sige, at jeg vil betragte den Maade, hvorpaa Folkethinget behandler denne Sag, som en Instrux for dens fremtidige Behandling i Landsthinget, men jeg troer, at det ene Thing skulder det andet, at man med længselsfuld og opmærksom Forventning oppebier de nyttige og maaskee bedre Resultater, hvortil Behandlingen der maatte føre, forat tilegne sig samme. Jeg vil derfor ansee det for det Duffeligste og det efter Sagens Stilling i og for sig Rigtigste,

at dette nye Regnskab bliver henvist til Behandling i Folkethinget.

Formanden: Det vil være i det ærede Things Grundring, at et af de Punkter, der indeholdes i de Forslag, der bleve gjorte med Hensyn til Behandlingsmaaden, var, at Formanden i dette Thing skulde komme overeens med Formanden i Folkethinget om, i hvilket Thing Sagen først skulde behandles. Det er jo egentlig først efterat Beslutning er tagen af Thinget, om det vil gaae ind paa den foreslaaede Behandlingsmaade, at dette Punkt kan komme under Dmtale. Imidlertid kan Formeningen om, hvorvidt Bemyndigelsen til at træffe en saadan Overenskomst bør lægges i Formandenes Hænder, jo vistnok indeholde et Argument enten for eller imod at gaae ind paa Forslaget. Hvad angaaer Realiteten af det af den ærede Landsthingsmand Anførte, da vil det, saafremt Forslaget antages, være Formandens Sag nærmere at tage under Overveielse, hvad der maatte ansees for at være det Rigtige og, efter de tilstedeværende Forhold, Hensigtsmæssige med Hensyn til Spørgsmaalet om, i hvilket Thing Sagen først skal komme under Behandling. Da Revisionens tre tidligere Beretninger først have været Gjenstand for Behandling her i Thinget, og Formanden i det andet Thing forlangte, at det denne Gang skulde være Folkethinget, hvor Sagen først foretoges, antog jeg som Formand, at der ikke var tilstrækkelig Anledning til bestemt at modsætte mig dette.

Hjerring: Jeg troer dog rigtignok, at der ikke i hvad der er fremsført af den ærede Landsthingsmand for 10de Kreds (Lehmann), er tilstrækkelig Grund til, at Landsthinget skulde for sit Bedkommende renoncere paa den Praxis, der hidtil har udviklet sig med Hensyn til Statsrevisorernes Beretningers Afgjørelse. Jeg skal derfor henstille til den høit ærede Formand, om han ikke vilde nærmere tage under Overveielse, hvorvidt der var tilstrækkelig Grund til at lade en Ytring af et enkelt Medlem i det andet Thing gjøre Udslaget i denne Sag. Det forekommer mig, at der er al Opfordring til at underkaste det